

عیب جویان بی خبر از خود

مولای متقیان علی(ع) می فرمایند: "از عیوب دیگران جست و جو مکن. چه این که اگر خوب بنگری تو خود آن قدر عیب داری که اگر به آن ها پردازی فرصتی برای پیگیری عیب های مردم نخواهی یافت".

از علی بشنو حدیثی معتبر
آن گه از عیب کسان بنما حذر
عیب دیگر کس مکن تو جست و جو
زان که گر خود را بیندیشی نکو
آن قدر عیب بود که وقت آن
نبودت پیگیری عیب کسان

این فرمایش مولا می تواند راهنمای خوب و مؤثر برای کسانی باشد که در حرف از ارادت به آن حضرت دم می زنند . واقعا نمی توان پذیرفت کسی که خود را مرید مولا می داند در عمل بر خلاف فرمایش و دستورات آن حضرت اقدام بکند.

گویا برخی ها هیچ کاری جز سرکشیدن به دنیای دیگران ، زیر سؤال بردن اعتبار و آبروی افراد، ایراد گرفتن از هر کس و هر کار و هر اقدام و مبری دانستن خود و برخی از دوستانشان نداشته و ندارند. این ها هر لغزش کوچک و هر حرف خیلی ها را بزرگ کرده و آن را گناه نامبخشودنی به شمار می آورند ولی هیچوقت به خود و عملکرد خود و اطراقیانشان نگاه نمی کنند و از آنها سخن نمی گویند. این قبیل منتقدان ظاهر الصلاح همه را مستوجب برخورد، رانده شدن از جامعه و افراد انگل و بی ثمر می دانند و در مقابل، خود و عزیزانشان را صالح برای انجام هر کاری و گفتن هر سخنی به حساب می آورند. متأسفانه کسانی که کاری جز اظهار نظر های مغرضانه و تاریک نشان دادن جامعه ندارند از یک شخصیت استوار و فکری مستحکم بهره نمی برند. برای این که بتوانند با آبروی افراد بازی بکنند هر روز به یک رنگی در می آیند و هر از گاهی در یک اردو چهره می شوند . در این میان آنها به دنبال رسیدن به اهداف شخصی و بانندی خود هستند و لاغیر.

این افراد برخی ها را پلی برای رسیدن به اهداف قرار می دهند و با به کار بردن الفاظ سنگین و منحرف کننده و با مطرح کردن کسانی که حتی توان و عرضه حضور در پست های معمولی را ندارند می خواهند خود را معرفی کنند و از آنها به نفع خود و هم بانندی ها استفاده نمایند.

انتقاد در جامعه و در هر عرصه و زمینه ای حد و حدودی دارد. به

عبارتی دیگر در قالب انتقاد و ژست اصلاح طلبانه و متفکرانه نباید مرزهای اخلاقی و ادب را پشت سر گذاشت و پل های موجود در این مسیر را خراب کرد.

هیچ کس در هر مسؤولیت و مقام و پست و جایگاهی نمی تواند عاری از عیب و ایراد باشد. بهتر است اول ضعف های خود و دوستانمان را بشناسیم و همانطوری که می خواهیم بر دیگران خرده بگیریم و افراد را به نام و یا به کنایه خائن، مزدور، بی سواد، بی ادب، نالایق، فرصت طلب و چند چهره معرفی کنیم بهتر است در ابتدا این صفات را در خود، اطرافیان، دوستان و آشنایان نیز بگردیم و با خودی ها نیز در صورت داشتن این صفات چون دیگران برخورد نمائیم و چنین نباشد که دیگران را آلوده و دامن خود را از هر گونه مساله منفی پاک و منزه بدانیم.

از امام صادق(ع) نقل است که می فرمایند:

“افراد عیب جو همانند مگس هستند که روی ناپاکی ها و آلودگی ها می نشینند و دنبال کارهای زشت و عیب های مردم هستند و خوبی های آنان را نادیده می گیرند”.